

Miczki Gábor
Varázshegy

Szorgalmasan falatozó zsiráf
a fák lombjait ízükről jól ismeri,
azt még csak gondolni sem meri,
hogy valaki ugorhat akkorát,

hogy izmos hátát vagy nyúlánk nyakát
meglepetésből támadva eléri,
életét morogva ekként kéri:
„étekként féld az állatok királyát!”

A víz tükrére írt üzenet gyanánt
előre jelzi mozgó árnyékát,
hogy a vadász neki milyen véget szánt.

Kecses kellemmel kitérve kioltja
a nagy vad támadását, s folytatja
ivását, míg nem csillapszik szomja.

Hekl Krisztina

Samu

Hack Gyula, Samu gondozójának emlékére

Mikor legutóbb arra jártam, rekkenő hőség volt és legalább nyolcvan százalékos páratartalom. Úgy tetszett, az egész épület hatalmas üvegtábláival és pálmáival, a csonka és egész családokkal, nagymamákkal, a kövérkés és sovány párokkal együtt lebegni kezd, majd cseppfolyóssá válik. Egyedül Samu volt a biztos pont ebben a húslevesben, ő nem érezte magát kényelmetlenül, nem tapadt a hátára az izzadt póló, és nem kellett percenként törölgetnie a szemüvegét. Lustán és elégedetten heverészett a sarokban, még csak Indiába sem kellett utaznia a bölcsességért, az egyszerűen a lényéből fakadt. Csináljon már végre valamit!, fakadt ki az egyik látogató, legalább tátsa ki a száját, mert így olyan mozdulatlan, mintha már nem élne. Samut ismerve ez teljesen felesleges kérdés volt. Talán ha a halmazállapot-váltás bekövetkezett volna, és a súlyos teste alá folyik a víz, bemutatta volna tudományát, a pikkelyes lábbal evezést és a kőbaltamerülést, egészen addig, amíg az orra hegye kivételével minden el nem tűnik, az eddigieknél jóval nagyobb fricskát adva a világnak.

Samu nem mai darab, három generációra visszamenőleg jól ismerjük. Ő mississippi aligátor, tehát a mi elképzeléseink szerint amerikai, aki az ötvenes években emigrált Magyarországra, pont fordítva, ahogy azt mi tettük volna, ha nagyanyám nem gondolja meg magát. Érkezése évében a radarok Washington felett ufót észleltek, a Marshall-szigetekenél felrobbantották az első hidrogénbombát, az orvosok sikeresen kettéoperáltak egy elválaszthatatlan sziámi ikerpárt, és az első színes televízióadással megkezdődött az amerikai gyermekek szellemi leépülése, az aligátornak tehát minden oka megvolt arra, hogy minket válasszon, nekem legalábbis ezt mondták a szüleim, amikor rossz helyen és rossz időben kérdeztem őket.

Samu nálunk egy új világba csöppent. Rákosi Mátyás születésnapját ünnepeltük éppen, országsszerte munkaversenyek indultak, minden magyarnak kötelező volt hozzájárulnia az ünnepséghez, a kisiskolások fogalmazványokat írtak *Népünk bölcs vezére* címmel, dolgozó nők szőtteket készítettek és terítőkbe hímezték a nevét, a postások színes drótokból font virágcsokorral kedveskedtek. A temérdek ajándékot a pártközpont portáján, külön kisablakon keresztül fogadták. A biológiatudomány is meghozta a maga áldozatát, a rákosi viperát rákosréti viperává keresztelték át, a Városligetben pedig újra nyílt az állatkerti pálmaház.

Samu pár éven belül, a tülekedő tömegben megláthatta anyám fehér térdzokniját, és ha picit megemelte a fejét, nagyanyám derékig érő, szappannal mosott és zölddió levében öblített, Nagytéténytől Budafokig híres haját is. Az aligátornak nem kellett cirkuszi mutatóványokat produkálnia ahhoz, hogy felhívja magára a térdzoknis kislány figyelmét. A képeskönyvekben pózoló társaihoz méltó módon hatalmas volt, a farkától az orráig két és fél méter hosszú, sötét-szürke színű, azonban velük ellentétben egy kicsit sem volt félelmetes.

Samu otthona átjáróház volt, naphosszat figyelte a harisnyás és nadrágos lábak között beszűrődő fényt, és amikor egyszer alaposan megvizsgálták azok a kezek, akik eddig az ételt nyújtották be egy hosszú rúd végére tűzve, az is kiderült, hogy nevével ellentétben nőtény. A látogatók rövidesen elmaradtak, volt helyettük puskalövés és dübörgés, majd egy idő múlva oszlopokban menetelő bakancsok csattogó hangjai.

A bakancsok még nem hagyták el az országot, amikor nagymamám már modern nagyivá vált, és a kor szellemének megfelelően rövidre vágatta kontyba tűzött, ősz haját. Az én szemem is rányílt már a világra, amikor újból elmentünk az Állatkertbe. Szüleim jobban szerették volna, ha a saját lábamon megyek, és nem kell engem folyton a nyakukba venni. Felváltva cipeltek, míg én élveztem, hogy közvetlen szemkontaktust tudok felvenni a struccal és a tevével. Valamilyen rejtett genetikai hiba folytán azonban ugyanott kötöttünk ki, ahol anyámék az ötvenes években, és nem is jöttünk el onnan addig, amíg Samu be nem bizonyította, hogy őt nem balzsamozták be az állatkert dolgozói, és nem is díszlet, hanem él és mozog.

A bő egyórás ácsorgás és a szimpátia nem múlt el nyomtalanul. Életkoromból adódóan még nem ismertem fel a két hulló közötti különbséget, ezért azonnal krokodilt akartam tartani a fürdőkádban. A lelkesedés tovább fokozódott, amikor nagynéném, Juli néni felé félúton törpe kajmánt fedeztem fel egy kirakatba helyezett terráriumban. Juli néni kilométerekre lakott tőlünk, és én

addig nem szerettem hozzá járni, mert folyton fájt a feje, ezért egy elsötétített szobában feküdt, mozdulatlanul, mint Samu, de míg az aligátornak kerek orra volt, Juli nénire Himalája nőtt. Nagynéném hirtelen sztár lett, havonta legalább egyszer meg kellett őt látogatni.

Mindez a nyolcvanas évek elején történt. Samu végső soron egyedülálló, harmincéves nő volt, ami ekkor Magyarországon, a családtervezési modell hajnalán szinte elképzelhetetlen volt. Még abban az évben kapott egy társat, Aladárt, akivel együtt vészelték át a következő harminc esztendő. Előbb apránként lebontották a fejük fölül az épületet, majd újrakészítették a falakat, bádogozták a tetőt. Alival láttak csónadrágot és márványfarmert, bórszerkót, aerobikos bokamelegítőt, majd jöttek a színes tornacsukák és túsarkú szandálok is, ha egy-egy lány elfelejtette, hány kilométert kell megtenni az állatkerti ösvényeken. Túléltek rendszerváltást, gazdasági válságot, és az őket etető és ápoló kezeket is.

A hosszasan hanyatló nap pont úgy esik le az égről a floridai Okefenokee-mocsár fölött, mint amikor a pálmaházban lekapcsolják a villanyt. A zöld szárnyú arák rikoltozása betölti a teret, a párában két aligátor és hajdanvolt gondozójuk sziluettje lebeg, felfüggesztések nélkül, szabadon.

Böjthe Pál

A második lépés

Zsuzsának, szeretettel

Néhány embernek megadatott az a ritka képesség, hogy kitalálja mások gondolatait. Nem a különböző trükkös varázslókra gondolok. Olyanokra, akik örömeiket lelik abban, hogy a polgárok titkos kívánságát valóra váltsák, vagy legalábbis adjanak egy lendületet annak megvalósulásához. Ámde ez a képesség szinte eltörlődik azon még ritkább embereké mellett, akik meg sem fogalmazott, mi több, az érdekelt félnek eszébe sem jutott lehetőségeket villantanak meg. A legritkébbak ők, akik olyan ötleteket vetnek föl, amelyek nekünk meg sem férnek a fejünkben. Ám ha eszünkbe jutnának, lényünk legmélyéről fakadnának.

Miért csűrjük-csavarjuk tovább a dolgokat? Lehet-e állatokkal foglalkozó, állatokról tanulónak nagyszerűbb lehetőség, mint állatkertben gyakorlatozni? Lehet, természetesen. Mindig vannak fokozatok, de maradjunk kelet-európai lehetőségeinknél. Itt, ha szegénység is van, még működik a lélek, s ésszel, elmésséggel fűszerezett virága csodákra képes.

Ehhez szükségeltetik egy nagyszerű rokon. Aki nem feltétlenül idősebb, mint ahogy nem is az, ám sokat tapasztalt, s saját sorsa nyomán tökéletesen tudja, mi lehet egy diák álma. Ám ennél sokkal többet tud. Azt is kitalálja, ami a fiatal fejében meg sem fordul.

Úgy történt, hogy egy tavaszi vakációban végre lehetőségem adódott sokévi szünet után külföldre utazni Erdélyből. A látogatásra alig néhány nap állt

rendelkezésekre. Sokat kellett beszélnem magunkról, pótolandó a lemaradásokat. Miután figyelmesen végighallgatott, kedves budapesti vendéglátóm azzal az ötlettel állt elő, milyen lenne, ha az állatkertbe járnék gyakorlatra?

Nem mozdult meg a föld, s az egek sem nyíltak meg, de alaposan mellbe vágott az ötlet. Ilyesmire nem voltam felkészülve. A kérdésre nem született válasz. Az ötlet szülőanyja nem is várt rá, hanem összegezte a helyzetet:

– Így lesz. Én majd beszélek az illetékessel, neked semmi egyéb dolgod, csak csomagolj, s gyere.

Nem nagyon tudtam elképzelni, külföldi állampolgárként miként sikerülhetne ez, ám álmaim megálmodója-kitalálója megnyugtatóan, rendben lesz minden. Most tavasz van, menjek, végezzem a dolgom, találkozunk nyáron.

Amint a bürokratikus dolgok esetében lenni szokott, júliusban meglehetősen mélységből kellett kezdenem. Nem a munka miatt, amit soha életemben nem kerültem, hanem úgy tűnt, értelmét veszítette érkezésem. Tanulni jöttem, engem pedig egy magas rangú, füstös hangú hölgy fogadott, aki megfellebbezhetetlenül tudatta, mehetek lapátolni. Próbáltam megmagyarázni, hogy nehezen jutottam ide, és időm nagyon korlátozott. Szakmailag kellene fejlőd-nöm. Az állatgondozás minden lépése fontos, fejtegette, letről kell építkezni. Teljesen kiszolgáltatott állapotomban nem volt mit tennem. Elfoglaltam helyem a kijelölt helyen. Legalább megtettem az első lépést.

Az új munkahelyen hamar beilleszkedtem. Hagytam, hogy az állatgondozók minden részletet elmagyarázzanak. Így nyertem meg bizalmukat. Mélyen hallgattam arról, hogy én mostanig mázsaszám lapátoltam ganéjt, tonnaszám villáztam szénát, sarjút, szalmát. Rengeteg veder vizet itattam, zsákszámra hordtam abrakot tonnás bikáknak, s néha lovaknak. Tehát, a nulláról kezdtem, s mint jámbor mazsola, teljesen elfogadható voltam mindenkinek. A napok gyorsan követték egymást. Reggelente szándékosan a főkapun léptem be, hogy a kert másik végén fekvő épületig végigmehessek a még csendes sétányokon.

A járdákon a napfény sétált, s békesség uralkodott mindenütt. Szerettem ezt a nyugalmat, amikor kizárólag az állatoké volt a szűkös tér. A látogatók előtt csak később nyíltak a kapuk. Mindenhol öntözőrendszerek locsoltak, vagy maguk a kertészek ápolták a növényeket, védték őket a kiszáradástól. Egyszóval majdnem idilli volt a hangulat, ám bensőmben korántsem uralkodott ily béke. Tulajdonképpen semmilyen kifogásom nem volt a teveház ellen. Az ápolók rendez fiúk, hamar megmagyarázták a teendőket, s hagytak teret a munkálkodáshoz is. Csakhogy én itt semmit nem tanultam. Életemben mostanig annyi ganéjt lapátoltam, annyi villa szénát vagy más takarmányt cipeltem a vállamon, hogy annak kivitelezési módján már nem lehet többet csiszolni. Azt, amiben még nem volt részem, a tevesétáltatást, valóban szerettem. Emberek közt járkálni, megállni, gyerkőcöket közel engedni, hogy megsimogassák. Vagy szükség esetén biztatni őket, bátorítani azokat, akiknek kikerekedett szeme elárulja, megtennék, de valamiért nem mernek közeledni. Ezek voltak a legkellemesebb percek. Mindennap reménykedtem, minél hosszabb útvonalat választva a legtávolabbi sétányokra is betérünk. Nehezen viselem a bezártságot, pontosabban az egy helyben ülést. Azonban ez a színfolt akadályokba ütközött, szakadozott, majd megszűnt. Ugyanis az állatgondozók váltott műszakban dolgoztak, és Frédi, aki naponta öntudatosan megadta a szelídebb tevéknek, ami járt, a sé-

tát, éjszakás lett. A többieknek valahogy nem volt kedvük a járkáláshoz, maradt a szobafogság. Azt hiszem, ez egyedül nekem volt kellemetlen. A júliusi nagy hőségben a púpos állatok az árnyékba húzódtak, s mint valami különös barna dombocskák, elterültek a porban. Ezek az állatok a lazítás magasiskoláját mutatták be. Mozdulatlan feküdtek, akárha élettelen tárgyakkal díszítette volna valaki az állatkert e félreeső sarkát. A kép hibátlanságának érdekében, a tökéletes ernyedtségben még végbelük is kitüremkedett, hogy a felvilágosítás pillanatáig a tapasztalatlan látogató állatorvosért kiáltson. Magam is őket kerestem volna, de nem jelentkeztek. Illetve egyszer betértek, ám csak szokásos körútkukat teljesítették, hiszen itt minden lény makkegészséges volt. Akkor éppen Frédi-vel voltunk szolgálatban. Megkérdeztem, kik tették tiszteletüket. Válasza után furcsa érzés kerített hatalmába. Miért vagyok még mindig itt? – kérdezgettem magamtól. Aztán minden egyes alkalommal eszembe jutott, segítséggel jutottam be az állatkertbe gyakorlatra, nem szabad senki dolgát megnehezítenem. Vannak azonban esetek, amikor az embernek el kell dönteni, mi fontosabb: udvariaskodik, vagy anélkül, hogy valakit megsértene, lépéseket tesz saját érdekében. A második hétre kiérlelődött határozatom. Minthogy most sem történt semmi változás, megkerestem a körletvezetőt, s tudattam vele, ez így tovább nem mehet. Két hetet töltöttem el meddő foglalatostkodással, s egyetlen hét áll rendelkezésemre valamit szakmailag gyakorolni. Szinte magam sem ismertem magamra határozottságom miatt, de nem volt eredménytelen a megkeresés. Szólt a megfelelő embernek, s a következő hétfőtől az annyira óhajtott helyen jelentkezhettem.

Reggel az első órában az állatorvosi irodában a főállatorvost találtam. Bemutatkoztam, barátságosan fogadott, hellyel kínált. Előadtam történetem. Derűsen meghallgatott, aztán némi fejcsóválással fűszerezve megkérdezte, miért kanyarítottam ekkora feneket az egésznek? Akkor nem értettem pontosan, mire gondol, de később tökéletesen világos lett.

Néhol őszes hajú, domború homlokú, enyhe pírral tarkított, nyílt arcú ember ült velem szemben. Kérdései előtt mindig gondolkozott egy keveset. Nyilván ez idő alatt összegezte az előtte hallottakat, hiszen minden újabb érdeklődés az előbb elhangzott válasz lényegéből sarjadt. Türelemmel hallgatott, bár az is igaz, válaszaim egyáltalán nem voltak hosszúra nyújtva. Szürkéskékek szemét csak akkor vette le rólam, ha gondolkozott. Ilyenkor nem kérdés következett, hanem saját tapasztalataiból mondott példát, mintegy aláhúzva az azelőtt elhangzottakat. Hamar megérezttem, nem túl bőbeszédű, de egyáltalán nem zárkózott emberrel ülök szemközt. Lesz kitől tanulnom. Egyelőre állatorvoslásról nem esett szó, kivéve azt a néhány mondatos összefoglalót, amelyet az én tanintézetemről, a tanítási módszerekről és a tananyagról elmondtam. Később annyit tudatott, ők rendszeresen körbejárják az állatkertet, benézve minden házhoz, medencéhez, sziklához. Sürgősség esetén más a sorrend, természetesen, de rádión szólnak, ha valahol valami baj van. Mindig velük tarthatok. Amikor gyűlésre kell menniük, vagy más irodai megjelenést igénylő gyülekezetre, addig majd lefoglalom magam valamivel. Elnevette magát, ezzel tudtva, részéről befogadott embernek számítok. Megköszöntem, a többi bennem maradt. Az ajkamat amúgy is nehezen elhagyó szavakat most a megilletődöttség is visszatartotta. Gondolataim örvényleni kezdtek, de látván, hogy

így nem érvényesülhetnek, valamelyest rendeződtek, s ekképp csoportosultak egy apró ablak köré. Mind ki akartak nézni, ám várniuk kellett. Érdekes volt erre időt szánniuk, mert gyönyörű kilátás nyílt: a bizalom és befogadás színes kertje mutogatta magát.

Magas fiatalember érkezett. Ő is állatorvos. Fejét enyhén előrehajtva lépett be. Mint aki felvértezte magát az ő bosszantására a világ összes bejáratát igen alacsonyra tervezők ellen, mindig görnyedten járt. Vállát előreajtette, s ettől a háta enyhén púpos lett. Karja hosszan nyúlt maga mellett, saját kedve szerint lóbálózhatott. Lépéseiben is volt valami vicces, de kénytelen voltam belátni, nem lehet könnyű a magasba emelgetni a nagy lábakat. Valamennyire rogygonyt térdrel lépdelt, ettől befelé kanyarodóvá, s enyhén csoszogóvá, olykor poroszkává vált járása. Összegezve elmondható, gazdájuk meglehetősen szabadságot biztosított végtagjai számára. Kezet nyújtott, kisebbet fogott, mint hosszú ujjai engedték volna. Megismerkedtünk, kérésre ismét előadtam történetem. Nevetett. Fejcsóválásából láttam, derütségébe némi önironia vegyült, ki tudja, milyen kudarcra vagy kemény küzdelme jutott eszébe. Egyszóval, megértett.

Közben szakmai kérdések kerültek előtérbe, hiszen nem az én rendelkezésemre tartózkodott itt ez a két szimpatikus ember. A felmerülő gondok megtárgyalásánál próbáltam értelmezni a különböző helyzeteket. Némely esetben egészen világos képet láttam magam előtt. Nem is gondoltam, hogy a kéthetes teveházi kitérő alatt ennyi információt gyűjtöttem össze. Mert a gondozók mindenfélét beszéltek, de kívülállóként nehéz volt követni, mi fontos és mi nem. Aztán, amint az összeszokott embereknél lenni szokott, félszavakból értették egymást, nem zavarta őket, hogy összevissza ugrándoznak különböző témák közt.

Új vendéglátóim titkolózás nélkül beszélgettek, első pillanattól kollégaként kezelték engem, a diákot. Kimondottan szakmai jellegű kérdéseken kívül területekre kerültek emberi vagy más gondok, amelyek felvetődtek. Akkor világosodott meg bennem, mennyi mindent hallottam a teveházban. Itt hamar rendet raktam ismereteim közt. Már belső, nem látogatói szemmel sem volt idegen az állatkert.

Mackós külsejű, mély hangú, meglett férfi érkezett. A valódi túlélő, aki sok embert kiszolgált, rendszerek változásait hagyta maga mögött, s állását nem változtatta. Köszönés után rögtön az értesüléseit sorolta és a napi teendők után érdeklődött. Egy rövid szünetben bemutattak neki, majd tovább folytatta a napi program rendszerezésének lépéseit. Ő volt a segéd, az állatkert tökéletes ismerője, zuhanó és emelkedő korszakainak tanúja, az igazi pragmatikus ember. Tömött bajusza alól némi kételyt állandóan magában hordozó, dörmögő hang tört elé. Tekintete illett széles vállához, erős karjához, lendületéhez, amellyel akár az elszabadult medvét is megállíthatná. Szabad idejében tapasztalt és szenvedélyes vadász. Azzal az egyértelmű hozzáállással, amellyel bármely sérült vagy beteg állatért minden megtehetőt megtenne az állatkert területén, éppoly határozottan levadászná őket a vadonban.

A helyzetjelentés és rövid egyeztetés után elment cigarettázni. Számításom szerint hatalmasakat szippanthatott, mert nagyon hamar visszatért, s akkor beszédbe elegyedett velem. Ő már színesebben kapta történetem, mert korábbi meghallgatóim örömmel emelték ki ideérkezésem módjának humorosabb

vagy bonyolultabb részleteit. Rosszallásának erőteljesebben adott hangot, tudatta, nem kell másokra hallgatni, csak arra nem volt válasza, akkor mit lehet tenni. Főllát a székről, még egyszer kihangsúlyozta az ember függetlenségének szükségességét, majd kissé befelé kacsázva elment, hogy megoldja az előzetesen egyeztetett kérdések ráeső részét.

A későbbiekben, ahogy teltek a csapattal együtt töltött napok, egyértelművé vált, ide bármikor jelentkezhettem volna, hiszen senki nem utasít el. Láttam az egyre inkább csodálkozó tekintetekből, nem dicsérhetik eljárásom. Minden rendben volna, de miért kell bonyolítani a dolgokat? Nekem fogalmam sem volt, hogy a legnagyobb dolgokhoz a lehető legegyszerűbben kell közelíteni. Honnan tudhattam volna, hogy itt ilyen remek emberek dolgoznak? Honnan tudhattam volna, hogy ilyen barátságosak, nyitottak és közvetlenek? Kénytelen vagyok elismerni, nem vagyok az ilyesmihez szokva. Meséltem néhány dolgot az otthoni viszonyokról. Elgondolkodtatták hallgatóimat, aztán nekik is eszükbe jutott ez-az, hozzátették saját tapasztalataikat. Megértették álláspontom.

Am egyelőre ott álltam az irodában, illetve ültem egy széken, az óhajtott közösséggel töltendő idő legelső napján. A szokásos, vagyis meglehetősen szűkszavú előadásom után kissé visszahúzódtam. Amíg megbeszélést tartottak, az ablakhoz léptem. Magasabban volt a nyílás, mint szerettem volna, ezért kimentem az épület elé. Az állatkert többi részéhez képest enyhe magaslatról szemlélődhettem. A látogatók majd csak egy óra múlva vehetik át a terepet, de a sétányok kezdtek megélnkülni. Egyre több ápoló vágott át különböző irányban, nyilván kedvenceik érdekében rótták a távokat. Némelyikük mellett a nyári önkéntesek tüsténkedtek, a haza, azaz a ketrecek felé igyekvők többsége különböző tárgyakat cipelt. A hordozható rádiótelefonokon egymást keresték az emberek, a reggeli üdvözetek mellett egészen pontos kérdések, netán utasítások hangzottak el. A legtöbbjüket már látásból megismertem a kéthetes teveházi tevékenykedés alatt. Most csak megerősödött bennem, amit korábban meglepődve fedeztem fel. Bizonyos szempontokból az ápolók viselkedése hasonlít a rájuk bízott állatfajtákéra. Az a bajszos férfi, aki a rádiójába dörmög, a medvék gondozója. Lám, ott igyekszik a nagymacska-ház irányába enyhén oldalra hajtott fejjel az a csupa ideg, diákjainak hadarva magyarázó ápoló. Közben tekintetem egy szőke, teltebb fiatal hölgyre tévedt, aki a növényeket locsolta. Időnként leállt, a virágszönyegeken igazított egyet, eltávolítva valami oda nem illőt, majd ismét bőségesen juttatta az éltető folyadékot. Hirtelen visszavarázsolta a már megbomlani látszó reggeli békét. Takarmánnyal megrakott szekér tűnt fel. A bakról alig észlelhető mozdulatokkal apró, idősödő ember irányította mesterien a lovakat. Mellette fiatalabb nő ült, aki nagyon hasonlított a férfirra. A valamikor nem ilyen méretű szállítmányokra kiépített sétányon úgy haladtak végig, mintha legalább háromsávós út állt volna rendelkezésükre. A lovak szőre csillogott, s szemmel láthatón nem esett nehezükre ez a munka. Szinte derűsen húzták terhük.

Egy pillantással arrább szakállas fiatalember búvárruhában próbálta erős vízszugárral megszabadítani a jegesmedvék medencéjét az algáktól. Tevesétálatás közben találkoztam már vele, szerette szuahéli vagy más idegen nyelven üdvözölni ismerőseit. Arca barátságosságról s kemény életmódról árulkodott.

– Itt vannak a doktorok? – szólított meg egy női hang.

Nem vettem észre közeledtükét. Mert nem volt egyedül. Ha nincs ennek a férfinak a társaságában, azon csodálkozom, miért nem totyog utána valamelyik pingvinje. Persze ezt csak úgy gondoltam, hiszen az állatoknak szigorúan zár mögött a helyük. Az állatkert jellegzetessége és kijavíthatatlan hibája.

– Itt vannak – morzsoltam ajkaim közt, s közben azon gondolkodtam, vajon hol találkoztam már ezzel a fehér körszakállas, szimpatikus férfival. Nem jutott eszembe, csak szavai csengtek fülembbe, amint valakivel beszélget, s engem is bevon a társalgásba.

Kár volt elrontani a reggeli harmóniát, de talán egészségesebb idejében visszatérni a földre. Az orra alatt tömött, sötét szőrkefét s erős szemüveget viselő egyik körletvezetőt már távolról megláttam. Vele is volt alkalmam találkozni, kiábrándítóan nyálas volt, képmutató és fontoskodó. A mindenkori vezetőök közelébe gyűrődő mindenkori keljfeljancsi. Vészesen közeledett a béke szigetéhez. Az utolsó pillanatban a magasból lenyúlt egy angyal, s helyére igazította az eseményeket. Az öntudatos férfiú hirtelen megállt, rádiót szorongató kezével megdörzsölte fejét, s irányt változtatott.

Visszazökkentem előző foglalatostkodásomba. Látszólag mozdulatlan, de nagyon intenzíven nézelődtem tovább.

Valami csendes varázs telepedett rám. Csak álltam a magaslaton, s nem tudtam betelni a látvánnyal. Az okát nem egészen értettem, hiszen nem először jártam a kertben, s olykor szemlélődni is szemlélődtem már. A sűrű nézniláló miatt nem volt időm jókedvem okát keresni. A magyarázatot hirtelen kaptam meg, abban a pillanatban, amikor a távolba, a főkapu irányába néztem, jönnek-e már a látogatók. Az érzés pontosan az ellentéte volt annak, ami az elmúlt két hét betonbunkerében telepedett rám. Kitágult a tér. Ezzel lezártam magamban azt az időt. Emlékezetembe véstem, ott is dolgoztam derék emberrel.

Szemlélődésemnek hirtelen vége szakadt. Elsősegélytáskával s egyéb kellékekkel felszerelve léptek ki az orvosok.

– Gyere, szólítottak! – A madárházból jött a riadó, áramütött héját hozott be valaki.

Hamar odaértünk. Az áldozat lábai bénultan nyúltak a fűrészmoszton. Komoly sérülés érte a madarat, eléggé tanácstalan volt mindenki. Valami eszembe jutott. Éppen most, nem sokkal a tanév vége előtt beszéltek róla egy belgyógyászati előadáson. De nem tudtam, hogyan kérdezzem. Aztán mégis rászántam magam. Halkan szóltam:

– Nem lehetne B-vitaminokat adni?

Szünet következett. Éppoly halkan, de most egy picivel több biztonsággal folytattam:

– Injekció formájában. Az jó az idegeknek...

A rám szegezett tekintetekből nem tudtam rájönni, vajon most mire gondolnak. Aztán a főorvos úr, a kedves ember megszólalt:

– Üdvözlünk csapatunkban.